

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 153/2016-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. marca 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti CITY PRESSBURG, s. r. o., Sartorisova 14, Bratislava (t. č. v konkurze, správcom ktorého je obchodná spoločnosť Pospíšil & Partners, k. s., Podháj 117, Bratislava), zastúpenej obchodnou spoločnosťou Advokátska kancelária Chabadová, s. r. o., Pri starej prachárni 13, Bratislava, v mene ktorej koná konateľka a advokátka Mgr. Ľubica Pavelková Chabadová, pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava III č. k. 49 Er 1239/2011-89 z 13. septembra 2013 a uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 21 CoE 308/2014-117 z 24. februára 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti CITY PRESSBURG, s. r. o., o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. júna 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti CITY PRESSBURG, s. r. o., Sartorisova 14, Bratislava (t. č. v konkurze, ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) č. k. 49 Er 1239/2011-89 z 13. septembra 2013 a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 21 CoE 308/2014-117 z 24. februára 2015 (spolu aj „napadnuté uznesenia“).

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že návrhom doručeným Okresnému súdu Bratislava I dňa 10. mája 2011 sa sťažovateľka (okrem iného) domáhala nariadenia predbežného opatrenia proti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „odporca“), ktorým by mu uložil povinnosť *„zdržať sa rušivých zásahov do realizácie práva nájmu navrhovateľa, aby vydal navrhovateľovi kľúče a umožnil vstup do nehnuteľnosti – nebytových priestorov nachádzajúcich sa v [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]...“*. Z návrhu vyplynulo, že sťažovateľka, zastúpená svojím konateľom [REDAKOVANÉ] (ako nájomcom), 16. novembra 2006 uzavrela s majoritným spoluvlastníkom predmetnej nehnuteľnosti, ktorým je totožná fyzická osoba – [REDAKOVANÉ] – a minoritným spoluvlastníkom predmetnej nehnuteľnosti, ktorým (v tom čase) bola Bratislava – mestská časť Staré Mesto (ako prenajímateľmi v 1. a 2. rade) zmluvu o nájme nebytových priestorov na účely poskytovania *„gastronomických služieb a ďalších obchodných aktivít v súlade s predmetom činnosti a s tým spojenú administratívnu činnosť nájomcu“* s tým, že *„zmluvné strany dohodli dobu nájmu na dobu určitú od 15. novembra 2006 do 15. septembra 2016“*. Odporca ako ďalší minoritný spoluvlastník predmetnej nehnuteľnosti k uvedenej zmluve so sťažovateľkou nepristúpil. Okresný súd Bratislava I uznesením č. k. 4 C/69/2011-57

z 30. mája 2011 návrhu sťažovateľky vyhovel a jeho rozhodnutie po podaní odvolania odporcom krajský súd uznesením č. k. 5 Co 339/2011-121 z 22. augusta 2011 potvrdil.

Sťažovateľka uviedla, že *„prenajatú nehnuteľnosť užívala, avšak iba do 3. 5. 2011, kedy ju násilným spôsobom, počas platnosti a účinnosti nájomnej zmluvy, bez predchádzajúceho akéhokoľvek právneho úkonu, bez existujúceho súdneho rozhodnutia o vypratání nehnuteľnosti, z prenajatých priestorov vysťahoval jeden z podielových spoluvlastníkov“*, t. j. odporca. Z uvedeného dôvodu 22. júna 2011 podala súdnemu exekútori návrh na vykonanie exekúcie, pričom exekučným titulom bolo už citované rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I vykonateľné 15. júna 2011.

Podaním z 11. júna 2013 odporca okresnému súdu (exekučnému súdu) navrhol, aby konanie podľa § 57 ods. 1 písm. g) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov zastavil z dôvodu, že 10. mája 2011 sa do nehnuteľnosti nastáhoval, býva v nej, má v nej nahlásený aj trvalý pobyt, a teda tieto priestory ako „obydlie“ požívajú ochranu čl. 21 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“).

Okresný súd uznesením č. k. 49 Er 1239/2011-89 z 13. septembra 2013 exekúciu vyhlásil za neprípustnú a túto zastavil, čo odôvodnil tým, že *„právu na ochranu obydlia a súkromia je v zásade potrebné dať prednosť pred právom na ochranu nájmu. Toto možno vyvodit' predovšetkým z článku 21 Ústavy Slovenskej republiky, z ktorého vyplýva, že zasiahnuť do nedotknuteľnosti obydlia možno buď v súvislosti s trestným konaním, a to na písomný a odôvodnený príkaz sudcu alebo možnosť takéhoto zásahu musí byť stanovená priamo v zákone. V danej veci možnosť zásahu nie je stanovená priamo zákonom a naviac možnosť zásahu do nedotknuteľnosti obydlia nemožno nepriamo odvodzovať napríklad z majetkového práva iného na užívanie veci... núteným výkonom exekučného titulu sa poskytne ochrana právu spoluvlastníka na užívanie časti veci v podielovom spoluvlastníctve, nad ktorým ale prevažuje právo povinného na nedotknuteľnosť obydlia*

a súkromia, čím by došlo k neoprávnenému zásahu do nedotknuteľnosti obydlia povinného a jeho súkromného života, ktoré sú chránené čl. 21 Ústavy SR, ako aj čl. 8 Dohovoru...“.

Na základe odvolania sťažovateľky krajský súd uznesením č. k. 21 CoE 308/2014-117 z 24. februára 2015 uvedené uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že *„sa vo svojej podstate domáha toho, aby sa v exekúcii na podklade spôsobilého exekučného titulu riadne pokračovalo“*. Napadnuté uznesenia okresného súdu a krajského súdu považuje za zmätočné, pretože *«právo nájomcu chápe Krajský súd v Bratislave ako akési „akcesorické“ resp. vedľajšie právo, ktorá má vždy nasledovať „osud vlastníckeho práva“... Sťažovateľka sa domnieva, že takýto výklad súdnych rozhodnutí ne nepripustný. Nájomné právo je predsa originálne právo, vzniknuté, ako správne Krajský súd v Bratislave podotkol, na základe zmluvy. Nemožno potom na nájomcu prenášať tie právne vzťahy, ktoré vznikajú podielovým spoluvlastníkom pri výkone ich vlastníckych práv... Sudca v exekučnom konaní podľa názoru sťažovateľky nepripustným spôsobom riešiť otázky hmotného práva, ktoré mohol riešiť iba sudca v konaní o nariadení predbežného opatrenia... Okresný súd Bratislava III a Krajský súd v Bratislave svojím rozhodnutím poprel základný význam zákona (Občiansky zákonník), keď odmietol priznať ochranu právu vzniknutému na základe riadnej zmluvy, zároveň vyložil ustanovenia Občianskeho zákonníka v absolútnom rozpore s občianskoprávnou teóriou a rozhodovacou praxou, čím spôsobil arbitrárnosť svojho rozhodnutia.»*

Na základe uvedeného sťažovateľka v petite žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že uznesením okresného súdu č. k. 49 Er 1239/2011-89 z 13. septembra 2013 a uznesením krajského súdu č. k. 21 CoE/308/2014-117 z 24. februára 2015 bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby napadnuté uznesenia zrušil a vec vrátil všeobecným súdom na ďalšie konanie a aby sťažovateľke priznal finančné zadosťučinenie v sume 700 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia v sume 279,66 €.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 21 CoE 308/2014-117 z 24. februára 2015, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 49 Er 1239/2011-89 z 13. septembra 2013.

Zo sťažnosti vyplýva, že účelom jej podania bola predovšetkým snaha sťažovateľky, aby všeobecné súdy na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu – uznesenia Okresného súdu Bratislava I č. k. 4 C/69/2011-57 z 30. mája 2011, ktorým uložil odporcovi povinnosť „*zdržať sa rušivých zásahov do realizácie práva nájmu navrhovateľa, aby vydal navrhovateľovi kľúče a umožnil vstup do nehnuteľnosti – nebytových priestorov nachádzajúcich sa v [REDAKOVANÉ]...*“, – v exekúcii pokračovali, keďže napadnutými uzneseniami okresného súdu a krajského súdu bola vyhlásená za neprípustnú a zastavená.

Uvedené rozhodnutia všeobecných súdov považuje sťažovateľka za zmätočné a arbitrárne, pretože je presvedčená, že súdnu ochranu poskytnú výlučne protistrane, t. j. odporcovi, ktorý je minoritným spoluvlastníkom predmetnej nehnuteľnosti, a jeho právu na obydlie, a nie právam sťažovateľky, ktoré jej ako nájomcovi vyplývajú zo zmluvy o nájme nebytových priestorov, ktorú uzavrela s majoritným spoluvlastníkom predmetnej nehnuteľnosti (totožným s osobou svojho konateľa, pozn.), ako aj ďalším minoritným spoluvlastníkom predmetnej nehnuteľnosti.

K námietke porušenia označených práv sťažovateľky napadnutým uznesením okresného súdu

Z čl. 124 a čl. 142 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. V citovanom článku ústavy je totiž zakotvený princíp subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky

nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Vzhľadom na to, že na preskúmanie postupu a rozhodnutia okresného súdu bol v prvom rade povolaný krajský (druhostupňový) súd, ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu bezprostredne preskúmať rozhodnutie súdu prvého stupňa v tejto veci, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (podobne IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07, III. ÚS 208/08, III. ÚS 72/09 a iné).

K námietke porušenia označených práv sťažovateľky napadnutým uznesením krajského súdu

Ústavný súd konštatuje, že keďže sťažovateľka v sťažnosti citovala množstvo judikatúry ústavného súdu vzťahujúcej sa na obsah jej práv, porušenie ktorých namieta, v danom prípade nebolo potrebné túto duplicitne citovať.

Vzhľadom na charakter exekučného titulu, ktorým je predbežné opatrenie, však netreba opomínať ani judikatúru ústavného súdu, z ktorej vyplýva, že: „Rozhodovanie a rozhodnutie o návrhu na predbežné opatrenie v súdnom konaní možno považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky. Predpokladom na záver o porušení základných práv a slobôd je však také ich porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstránitel'né v činnosti súdu pred začatím konania alebo v konaní o veci samej (§ 74 a nasl., § 102 Občianskeho súdneho poriadku), resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku v spojitosti s predbežnými opatreniami. Predbežné opatrenie ako zabezpečovací prostriedok v civilnom procese však nemôže sám osebe opodstatniť záver o porušení práva fyzickej osoby alebo právnickej osoby (čl. 130 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky) (m. m. I. ÚS 46/2000), resp. že „Rozhodnutím o uložení predbežného opatrenia vydaným v občianskoprávnom konaní môže súd porušiť základné právo alebo slobodu účastníka súdneho konania. Takéto porušenie by sa mohlo stať predmetom konania podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky len vtedy, ak by účastníkovi súdneho konania nebolo možné poskytnúť ochranu prostredníctvom účinného právneho prostriedku nápravy dostupného pred všeobecnými súdmi. Predpokladom záveru o porušení základných práv a slobôd je však také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstránitel'né činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní o veci samej (§ 74 a nasl. a § 102 Občianskeho súdneho poriadku), resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku v spojitosti s predbežnými opatreniami“ (m. m. II. ÚS 81/07).

Aj rozhodovacia prax Európskeho súdu pre ľudské práva vylučuje aplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru na rozhodovanie v otázke predbežných opatrení, pretože nie sú rozhodnutiami o občianskych právach alebo záväzkoch (pozri rozhodnutie APIS proti Slovenskej republike z 10. 1. 2000 č. 39754/98, v ktorom sa konštatovala neaplikovateľnosť čl. 6 *ratione materiae* v konaní o zrušení predbežného opatrenia).

Predpoklady na nariadenie predbežného opatrenia, jeho dôsledky a spôsob zániku upravujú ustanovenia § 74 až § 77a Občianskeho súdneho poriadku.

Predbežné opatrenie je jedným zo zabezpečovacích inštitútov civilného procesu, ktorého zabezpečovacia funkcia má za cieľ dočasnou úpravou eliminovať nepriaznivé následky, ktoré by mohli pred začatím konania alebo v jeho priebehu nastať. Dočasnosť tohto opatrenia ako jeho základný znak znamená, že nejde o konečnú a definitívnu úpravu vzťahov medzi subjektmi. Nariadením predbežného opatrenia nezískava jeden z účastníkov práva, o ktorých sa má rozhodnúť až v budúcnosti, ale sa ním len dočasne upravuje určitý okruh vzťahov.

Reflektujúc na uvedené východiská ústavný súd konštatuje, že realizácia inštitútu predbežného opatrenia ako zabezpečovacieho prostriedku v civilnom procese nemôže sama osebe opodstatniť záver o porušení práva fyzickej osoby alebo právnickej osoby vyplývajúceho z ústavy alebo dohovoru, pretože zákon poskytuje účastníkovi, proti ktorému smeruje výrok rozhodnutia o predbežnom opatrení, primeranú a efektívnu ochranu pred prípadným neopodstatneným a nezákonným obsahom takéhoto rozhodnutia aj počas konania vo veci samej. Keďže teda túto ochranu považuje ústavný súd jednak za účinnú a jednak za dostupnú, účastník súdneho konania sa jej preto nemôže súčasne dovolávať aj prostredníctvom sťažnosti pred ústavným súdom (m. m. II. ÚS 37/00, I. ÚS 46/00, I. ÚS 148/03, I. ÚS 49/07, III. ÚS 281/07).

Na druhej strane však treba pripustiť, že ústavný súd už v rámci svojej rozhodovacej činnosti pristúpil k preskúmaniu niektorých rozhodnutí o predbežných opatreniach, zásadne však išlo o ojedinelé prípady charakterizované výnimočnými okolnosťami vecí. V tejto súvislosti ústavný súd judikoval, že zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o predbežných opatreniach môže iba za predpokladu, že by takýmto rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu majúci charakter svojvôle (obdobne III. ÚS 169/2010, III. ÚS 281/07).

Uvedené východiská boli relevantné aj v rámci ústavného prieskumu napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol:

„V nájomnej zmluve bola väčšinovým spoluvlastníkom dohodnutá neprimerane nízka výška nájomného, keďže bola štvornásobne nižšia ako predstavovala v tom čase tzv. trhové nájomné. Na základe takto dohodnutého nájomného bolo povinnému ako menšinovému spoluvlastníkovi a tiež ostatným menšinovým spoluvlastníkom fakticky odňaté vlastnícke oprávnenie vec užívať bez toho, aby za odňatie čiastkového vlastníckeho oprávnenia obdržali primeranú náhradu v podobe podielu na tržnom nájomnom.

... obsahom vlastníckeho (spoluvlastníckeho) práva je okrem iného aj oprávnenie vlastníka vec v medziach zákona užívať. Vec môže byť v spoluvlastníctve aj viacerých osôb, pričom spoluvlastnícky podiel vyjadruje mieru účasti spoluvlastníka na vzťahu k spoločnej veci. Každý zo spoluvlastníkov je v zmysle § 137 ods. 1 OZ oprávnený spoločnú vec užívať v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu. Treba zdôrazniť, že aj keď medzi podielovými spoluvlastníkmi nedôjde k dohode o užívaní spoločnej veci a jeden alebo viacerí z nich ju užívajú, nie je možné dospieť k záveru, že vec je užívaná bez právneho dôvodu. Právnym dôvodom na užívanie veci je aj v takomto prípade ich spoluvlastnícke právo.

Prenechanie veci za účelom jej užívania alebo brania úžitkov vyjadruje ekonomický účel nájomnej zmluvy, ktorá umožňuje nájomcovi vec užívať. Z hľadiska občianskeho práva právo vec užívať vec v právnom zmysle slova vychádza z existencie nájomnej zmluvy a predstavuje subjektívne právo nájomcu odvodené od vlastníckeho práva prenajímateľa...

Podľa ustanovenia čl. 21 Ústavy SR obydlie je nedotknuteľné. Nie je dovolené doň vstúpiť bez súhlasu toho, kto v ňom býva... Iné zásahy do nedotknuteľnosti obydlia možno zákonom dovoliť iba vtedy, keď je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu života, zdravia alebo majetku osôb, na ochranu práv a slobôd iných alebo na odvrátenie závažného verejného poriadku. Ak sa obydlie používa aj na podnikanie alebo vykonávanie inej hospodárskej činnosti, takéto zásady môžu byť zákonom dovolené aj vtedy, keď že to nevyhnutné na plnenie úloh verejnej správy...

Vo vzťahu k základnému právu zaručenému čl. 21 ústavy ústavný súd už v náleze sp. zn. I. ÚS 13/2000 z 10. júla 2001 judikoval, že:

„1. Ústavou Slovenskej republiky vytvorená ochrana práva na súkromie sa vnútorne diferencuje. Jednotlivými ustanoveniami sa zaručuje ochrana súkromia v rôznych životných situáciách. Do sféry ochrany súkromia patrí aj ochrana obydlia. Zásah do obydlia znemožňujúci ho užívať je spôsobilý zároveň zasiahnuť aj do súkromného a rodinného života jednotlivca. Podľa okolností konkrétnej veci sa ten istý zásah teda môže dotknúť tak práva na ochranu súkromia, ako aj práva na ochranu obydlia.

2. Aj podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý zaručuje právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života, v spojení s čl. 1 a čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky sa musia uplatniť obdobné zásady ako v prípade čl. 21 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, pretože pod „neoprávneným zasahovaním“ treba rozumieť také zasahovanie, ktoré nemá základ v zákonnej úprave, nesleduje legitímny cieľ, nedbá na podstatu a zmysel obmedzovaného základného práva a slobody alebo nie je nevyhnutným a primeraným opatrením na dosiahnutie legitímneho cieľa. V prípade oboch článkov výsledok posúdenia vzťahu primeranosti medzi namietaným zásahom a sledovanými legitímnymi cieľmi bude závisieť od zistenia, či zásah spočíval na relevantných a dostatočných dôvodoch.

3. Ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávnych vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi, musí byť vykladané a uplatňované v súlade s Ústavou Slovenskej republiky (čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky). Prostredníctvom tohto zákonného ustanovenia a pri prerokovaní a rozhodovaní občianskoprávnej veci, ktorá sa dotýka základných práv a slobôd, sa umožňuje dosiahnuť s ohľadom na jej konkrétne okolnosti rovnaký cieľ a účel, aký sleduje Ústava Slovenskej republiky, t. j. spravodlivú rovnováhu medzi ochranou legitímneho cieľa vo verejnom záujme a zaručenými základnými právami a slobodami jednotlivca.“

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd preskúmaním napadnutého uznesenia krajského súdu dospel k záveru, že nie je zmatečné a nenesie ani sťažovateľkou vytýkané

známky svojvôle. Naopak, odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu je zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností konkrétneho prípadu, ako aj z relevantných všeobecne záväzných právnych noriem.

Keďže niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (pričom tu stále existuje možnosť, aby ochranu označeným právam sťažovateľky poskytol všeobecný súd v meritórnom konaní, pozn.), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bezpredmetné rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky v nej uplatnených.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. marca 2016